

РЕШЕНИЕ

№ 1061

гр. София, 20.02.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26
състав,** в публично заседание на 31.01.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николина Янчева

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разглежда дело номер **12797** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Предявен е иск от [фирма], ЕИК 10220720 с адрес на управление [населено място],[жк],[жилищен адрес] представлявано от управителя М. Б. чрез пълномощника адв. Д. С. и съдебен адрес: [населено място], пл. „Света Неделя“ № 16 срещу Агенция „Митници“ за заплащане на обезщетение за претърпени от дружеството имуществени вреди в размер на 7320,00 лева, причинени от незаконосъобразно действие на длъжностно лице на ответника (Г. В. С.), състоящо се в изземване на 12.11.2012 г. на 5 варела с нетно тегло 100 кг. от веществото ацетилфенилацетонитрил – собственост на ищеца. Ищецът уточнява обстоятелствата, на които основава искането си с последваща молба вх. № 5123694 / 21.08.2017 г. по регистъра на СРС (л. 14 и сл. по гр.д. № 59840/2016 г. на СРС). Ищецът претендира и обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата, считано от 12.11.2012 г. до окончателното изплащане на задължението, както и разноски в производството. Поддържа, че исковата сума представлява платената на 27.09.2012 г. от дружеството-ищец цена на издетата стока, за която се твърди, че е с изтекъл срок на годност поради незаконното ѝ задържане за период по-дълъг от 2 години.

Ищецът, редовно призован, се представлява в открито съдебно заседание от адв. С., който поддържа исковата молба. Ангажира доказателства. Претендира присъждане на

разноски в производството. Представя списък по чл. 80 ГПК (л. 31). Депозира писмени бележки от 06.02.2018 г., към които представя допълнителни доказателства за учредена представителна власт по делото.

Ответникът Агенция „Митници“ е получил препис от исковата молба и доказателствата към нея и в законоустановения срок е депозирал два отговора на исковата молба – от 19.10.2016 г. (л. 55 и сл. по адм. д. № 8550/2016 г. на АССГ) и вх. № 36533 / 20.12.2017 г. по настоящото дело. И с двата отговора ответникът заявява възражения за недопустимост на производството срещу Агенция „Митници“ с довод, че вредите, предмет на производството, са причинени от незаконосъобразно наказателно производство, образувано срещу управителя на дружеството, което обуславя пасивната процесуална легитимация на Прокуратурата на Република Б.. Навежда доводи за неоснователност на иска за главница в размер на 7320 лева, като отново се позовава на незаконосъобразността на обвинението срещу управителя на дружеството и в тази връзка поддържа, че следва да бъде ангажирана отговорността на държавата, но в лицето на нейните правозащитни органи. Поддържа недоказаност на претърпени от ищеца вреди, както и липса на пряка причинно-следствена връзка между действията на митническите органи и твърдените от дружеството претърпени имуществени вреди. Ответникът оспорва твърденията на ищеца за изтичане срока на годност на иззетата стока и за заплащане от ищеца на иззетата стока – поддържа, че приложената към исковата молба фактура № Т. е с дата 12.10.2012 г., а ищецът твърди, че плащането е извършено на 27.09.2012 г. Ответникът оспорва началния момент на претенцията за заплащане на обезщетение за забава върху главницата от 7320 лева, като счита, че право на такова обезщетение ищецът би имал от 15.07.2016 г., когато влиза в сила оправдателната присъда.

Ответникът, редовно призован, се представлява в открито съдебно заседание от юрисконсулт П., който оспорва исковата молба и поддържа депозираните отговори на исковата молба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 200,00 лева и заявява възражение за прекомерност и недоказаност на плащането на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение. Депозира писмени бележки от 06.02.2018 г.

Прокуратурата на Република Б. изразява становище за неоснователност на предъявените искове.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с исковата молба и отговора на исковата молба твърдения, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно по делото, че на 22.10.2012 г. в карго терминал на Терминал 1 – Летище „С.“ е селектирана за проверка пратка с въздушна товарителница № 999-1813-7825, състояща се от пет броя варела с тегло 114 кг., пристигащи с полет на Л. LH 1426. Изпращач на пратката е Н. Т. С. I. Co. L. С. и получател – ищцовото дружество.

Видно от мотивите към присъда № 4 от 14.01.2016 г., постановена по н.о.х.д. № 1408 по описа на СГС за 2015 г. (л. 29 и сл. по адм.д. № 8550/2016 г. по описа на АССГ) от съдържанието на пратката са отделени представителни проби, които са предоставени за изследване в Ц. митническа лаборатория към Агенция „Митници“ и в Институт по органична химия в Център по фитохимия при Б.. Въз основа на анализа от Централната митническа лаборатория към Агенция „Митници“ била изготвена

експертна справка № 05_25.10.2012г./05.11.2012 г., в която било отразено, че изследваното вещество е алфа-ацетилфенилацетонитрил /А./ и присъства в списък за доброволно наблюдение на химически вещества на Европейската комисия. С оглед резултата митническите старши инспектори уведомили началника на отдел „Митническо разузнаване и разследване” към Митница „Аерогара С.“.

На 12.11.2012 г. митническият служител Г. В. С. е задържал пратка с въздушна товарителница № 999-1813-7825, получател – [фирма], съдържаща пет броя бурета с общо тегло 114 кг. 2-Р., за което е съставена разписка № 2012 0463 от същата дата (л. 17 по адм.д. № 8550/2016 г. по описа на АССГ). С докладна записка от 13.11.2012 г. (л. 85 по адм.д. № 8550/2016 г. по описа на АССГ) е уведомена Софийска градска прокуратура относно констатирани данни за извършено престъпление по чл. 242, ал. 2 НК

С Постановление на прокурор от Софийска градска прокуратура от 10.12.2012 г. (л. 72 по адм.д. № 8550/2016 г. по описа на АССГ) е образувано досъдебно производство и е възложено разследването да се проведе от разследващ митнически инспектор при Митница „Аерогара-С.“.

Видно от протокол за оглед на веществени доказателства (л. 18 и сл. по адм.д. № 8550/2016 г. по описа на АССГ) на 07.01.2013 г. по досъдебно производство № 48/2012 г. по описа на Т. „Аерогара С. е извършен оглед на стоката от разследващ митнически инспектор при отдел „М.“, Т. „Аерогара С.. От стр. 2 на протокола за оглед (л. 19 по адм.д. № 8550/2016 г. по описа на АССГ), предявен на пълномощника на ответника в о.с.з. на 31.01.2018 г. и неоспорен от същия, се установява, че задържаната стока, представляваща 2-Р. (2-фенилацетоацетонитрил), е с дата на производство – 25.09.2012 г. и срок на годност – до 24.09.2014 г.

На управителя на дружеството – М. И. Б., е повдигнато обвинение за това, че на 22.11.2012 г. без надлежно разрешително е пренесъл през границата на страната Летище С. пет варела с нето маса 100 кг., съдържащи веществото А.-ацетилфенилацетонитрил (А.), материал за производство на упойващи и психотропни вещества, квалифицирани като прекурсори - престъпление по чл. 242, ал. 4, пр. 1 вр. чл. 242, ал. 3, пр. 2, хип. 2 НК вр. чл. 2, б. „б“ от Регламент (ЕО) № 273/2004 на ЕП (л. 8 и сл. по адм.д. № 8550/2016 г. по описа на АССГ).

С присъда № 4 от 14.01.2016 г., постановена по н.о.х.д. № 1408 по описа на СГС за 2015 г. Б. е била призната за невиновна по повдигнатото обвинение (л. 28 по адм. д. № 8550/2016 г. по описа на АССГ).

Видно от мотивите към присъдата (л. 29 и сл. по адм.д. № 8550/2016 г. по описа на АССГ) от заключението на митническа лабораторна експертиза № 05_25.10.2012 г. / 05.11.2012 г. е установено, че веществото е алфа-фенилацетоацетонитрил /А./ и присъства в списък за доброволно наблюдение на химически вещества на Европейската комисия. В съдебно заседание вещото лице, изготвило експертизата, е поддържало изготвеното заключение и е уточнило, че веществото А. представлява материал за производство на прекурсори, а прекурсорите се използват за производството на амфетамини и метаамфетамини, както и че към момента на изготвяне на експертизата, веществото А. не е било забранено по смисъла на Наредбата за наркотични вещества, а единствено е било включено в доброволен списък за наблюдение.

От заключението на изготвената от експерти към Б. експертиза също се установява, че изследваното вещество е алфа-фенилацетоацетонитрил /А./. От това вещество може да

се добие прекурсора 1-фенил-2-пропанон /бензил метил кетон, Б./, чрез хидролиза с концентрирана солна киселина за 17 часа при кипене. Получените прекурсори се използват за синтез на амфетамини, метаамфетамини и др. В съдебно заседание, проведено по н.о.х.д. № 1408 по описа на СГС за 2015 г. (видно от мотивите към присъдата), експертите са били категорични, че веществото А. не е прекурсор и не може да се използва директно за производство на наркотични вещества. Необходима е обработката му, за да се превърне в прекурсор.

От заключението на назначената в хода на съдебното следствие допълнителна експертиза е установено, че експертите не са установили законна употреба на веществото А., освен в малки количества за изследователски и лабораторни цели. Към началото на 2014 г. не са установили директното използване на веществото за индустриални цели, както и за производство на други вещества, различни от прекурсори и наркотични вещества. Установява се още, че А. е включен от 09.10.2014 г. в таблица 1 на Конвенцията на О. нации срещу незаконен трафик на наркотични средства и психотропни вещества.

В хода на наказателното производство е установено, че А. не е прекурсор и не може да се използва директно за производство на наркотични вещества, че е необходима обработката му, за да се превърне в прекурсор, както и че към инкриминираната дата е било неконтролируема суровина, т.е. не е включена в списъка на забранените субстанции. Установено е, че единствената възможност за приложение на веществото е за производство на прекурсори, като няма приложение в земеделието (с каквато цел според управителя на ищцовото дружество е било закупено същото вещество).

Наказателният съд е обобщил, че събраните доказателства сочат, че веществото А. не е прекурсор, както и не може да послужи за производството на наркотични вещества. От него, при определена обработка, може да се произведе прекурсор, който да послужи за производство на наркотични вещества, но като субстанция не представлява прекурсор.

С тези мотиви е произнесена оправдателната присъда.

Последната е протестирана от СГП. С решение № 250 от 15.06.2016 г., постановено по в.н.о.х.д. № 486 по описа за 2016 г. на Софийски апелативен съд (л. 40-43 по адм.д. № 8550/2016 г. по описа на АССГ) е потвърдена присъда № 4 от 14.01.2016 г., постановена по н.о.х.д. № 1408 по описа на СГС за 2015 г.

Представена е вносна бележка от 27.09.2012 г. на „А. Б. Б.“, от която е видно, че на същата дата М. И. е внесла по сметка на ищцовото дружество сумата от 7320 лева (л. 88 по адм.д. № 8550/2016 г. по описа на АССГ).

На същата дата - 27.09.2012 г. ищцовото дружество е наредило по сметка на Н. Т. С. I. Co., L. сумата от 4600 U., като в секцията „основание за плащане“ е посочено: „inv. T. 02014 dd 25.09.2012 contract T.“, за която банкова операция е съставено преводно нареждане за кредитен превод вх. № 1586 / 27.09.2012 г. (л. 87 по адм.д. № 8550/2016 г. по описа на АССГ).

Представена е фактура № Т. от 12.10.2012 г. (представена в превод на български език – л. 90 по адм.д. № 8550/2016 г. по описа на АССГ), видно от която Х. Ти Ен Д. К. И. Ко, Л.. (Н. Т. С. I. Co., L.) е продавач, а У. Г. (К.) Ко, Л.. (W. G. (C.) Co., L.) купувач на 100 кг. от продукта 2- Ф. (2-Р.) с единична цена – 46,00 щатски долара и обща сума по фактурата 4600,00 щатски долара. Във фактурата е посочен договор № Т. и начин на плащане – телеграфен превод.

От служебно извършена от съда справка в официалния сайт на Българска народна

банка, за което е приложена разпечатка на л. 10-11 по делото, се установява, че курсът на българския лев към щатския долар за 27.09.2012 г. е бил 1,51921 лева. В изготвения по делото доклад същото обстоятелство е обявено за ненуждаещо се от доказване при условията на чл. 146, ал. 1, т. 4 ГПК, като възражения срещу така изготвения доклад по делото не са заявени от страните.

Необсъдените писмени доказателства съдът намира за неотносими към предмета на доказване.

Предвид установените факти, съдът формира следните правни изводи:

По допустимостта на производството:

1. Противно на доводите на ответника, обективирани в депозираните по делото писмени бележки, представителната власт на адв. С. по делото се установява от упълномощаването, извършено от законния представител на дружеството-ищец с молба вх. № 13164/01.02.2017 г., депозирана по ч.гр.д. № 733/2017 г. на СГС (л. 22 по същото дело). Същото производство се е развило във връзка с инстанционен контрол за законосъобразност на актове на съда, постановени в рамките на настоящото исково производство, поради което всички представени доказателства следва да бъдат съобразени и от настоящия съдебен състав. Със същата молба (вх. № 13164/01.02.2017 г.) законният представител на дружеството е упълномощил адв. С. да извършва действия „във връзка със защита правата на дружеството [фирма] да приключване на делото в съда“. Съдържанието на волеизявлението на законния представител на дружеството доказва учредена в полза на адв. С. представителна власт и за настоящото исково производство. Наред с тази молба по ч.гр.д. № 733/2017 г. по описа на СГС е представен и се намира и втори екземпляр от договор за правна защита и съдействие № 0388800 от 25.07.2016 г. (л. 21 по ч.гр.д. № 733/2017 г. на СГС), чийто първи екземпляр адв. С. е представил с писмените си бележки по делото и който първи екземпляр е оспорен от пълномощника на ответника в писмените му бележки с твърдение за „поправки и допълнения в него“. Очевидна е пълната идентичност в съдържанието на двата екземпляра на договор за правна защита и съдействие № 0388800 от 25.07.2016 г., като вторият (индигиран) екземпляр е представен пред СГС с молба вх. № 12670 от 01.02.2017 г., което оборва твърдението на пълномощника на ответника за извършени „поправки и допълнения“ в договора за целите на процесуалното представителство пред АССГ. Наред с гореизложеното се установява, че с последващ договор от 31.01.2018 г. (№ 578287), представен от адв. С. с писмените бележки от 06.02.2018 г., законният представител на дружеството още един път е потвърдил волята си за учредяване на представителна власт на адв. С. за образуване и водене на дело срещу Агенция „Митници“ от името на [фирма]. Предвид тези писмени доказателства съдът намира, че представителната власт на адв. С. по делото е окончателно стабилизирана. Процесуалният закон не ограничава отстраняването на тази процесуална пречка със срок, поради което доводите на пълномощника на ответника за недопустимост на производството, произтичаща от липса на учредена представителна власт на пълномощника на ищеца, съдът намира за неоснователни.

2. Не се споделят и доводите на ответника, обективирани в писмените бележки на пълномощника му, за недопустимост на производството поради твърдението, че наказателното производство се е водило срещу физическото лице М. И. Б., а ищец е дружеството, на което същото физическо лице е управител.

Същото възражение на ответника е относимо към материалноправната легитимация на ищеца, която не е процесуална предпоставка за съществуването на правото на иск. Такава предпоставка представлява процесуалноправната легитимация на ищеца, която е свързана единствено с твърдение за принадлежност на ищеца на накърненото спорно материално субективно право, а не с доказана такава принадлежност.

3. Не се споделят от съда доводите на ответника, обективирани в писмените бележки на пълномощника му, за недопустимост на производството поради липса на пасивна процесуална легитимация на Агенция „Митници“ по предявения иск. Въпреки изричното произнасяне по това възражение с мотивирано определение на настоящия съдебен състав от 21.12.2017 г., същото възражение е повторно заявено в писмените бележки на пълномощника на ответника. Макар и да навежда доводи за липса на пасивна процесуална легитимация на ответника, юрисконсулт П. излага твърдения, релевантни към пасивната материалноправна легитимация на ответника. Пасивната процесуалноправна легитимация на ответника е обусловена единствено от твърдението на ищеца за субекта, накърнил претендираното от него спорно материално субективно право, като извън това твърдение съдът би могъл да установи липса на пасивна процесуална легитимация само в хипотезата на липсваща процесуална правоспособност на сочения от ищеца ответник, но настоящият случай не е такъв по аргумент от нормата на чл. 27, ал. 2 ГПК. Във връзка с това възражение на ответника следва да бъде отново напомнено, че предметът на настоящото исково производство е окончателно уточнен с определение № 63 от 17.11.2017 г. на петчленен смесен състав на ВКС и ВАС, постановено в производство по чл. 135, ал. 4 АПК, с което е прието, че правопораждащият отговорността на ответника юридически факт е извършеното на 12.11.2012 г. изземване от митническите органи на внасяна от дружеството стока. В същия смисъл е и изготвения от съда по реда на чл. 146 ГПК доклад по делото.

Предвид изложеното предявеният осъдителен иск е процесуално допустим – подаден е от активно легитимирана страна, която твърди, че е претърпяла имуществени вреди в размер на 7320,00 лева, причинени от незаконосъобразно действие на длъжностно лице на ответника (Г. В. С.), състоящо се в изземване на 12.11.2012 г. на 5 варела с нетно тегло 100 кг. от веществото ацетилфенилацетонитрил – собственост на ищеца.

Разгледан по същество, искът е **неоснователен**.

В съответствие с нормата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 ЗОДОВ обезщетението обхваща всички имуществени и неимуществени вреди причинени на гражданите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Тъй като имуществената отговорност по ЗОДОВ е обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността. Искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите (чл. 205 АПК).

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца /по аргумент от нормата на чл. 154, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили

тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ в процесния случай (с оглед фактическите твърдения на ищеца) включва в кумулативна даденост:

1. наличие на действие на длъжностно лице или орган на ответника;
2. незаконосъобразност на действието;
3. наличие на причинена вреда и нейния размер;
4. причинна връзка между незаконосъобразното действие на длъжностно лице или орган на ответника и настъпилия вредоносен резултат;

Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав обуславя неоснователността на предявения иск за обезщетение на неимуществени вреди /Решение № 13344 от 25.10.2012 г. по адм. дело № 1539/2012 г., III о. на ВАС и др./.

1. *Първата предпоставка е доказана* - от обсъдените по-горе писмени доказателства се установи предприето от служител на ответника - Г. В. С. – задържане на пратка с въздушна товарителница № 999-1813-7825, получател – [фирма], съдържаща пет броя бурета с общо тегло 114 кг. 2-Р., за което е съставена разписка № 2012 0463 от 12.11.2012 г. Същото действие е предприето от длъжностно лице на митническо учреждение, което лице осъществява митнически надзор и/или извършва контрол и в този смисъл е митнически орган по смисъла на легалната дефиниция на § 1, т. 9 ДР на ЗМ.

2. *Недоказана остана втората предпоставка* – незаконосъобразност на предприетите от орган на ответника действия по задържане на стоката.

В съответствие с нормата на чл. 204, ал. 4 АПК незаконосъобразността на действието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението.

Доколкото задържането на стока като действие има *два аспекта* – *като еднократен акт* по отнемане на владението на една вещ (изземване) и *като продължително състояние* по лишаване на собственика от владението върху същата вещ (задържане), законосъобразността на действието и в двата смисъла следва да бъде разгледано от съда.

Незаконосъобразно е онова действие, което не се основава на административен акт или на закон. По аргумент от нормата на чл. 154, ал. 1 ГПК на ищеца е възложена доказателствената тежест да установи незаконосъобразност на действието на митническия орган. Същата доказателствена тежест е указана от съда в изготвения доклад по делото, като наред с това на основание чл. 146, ал. 2 ГПК на ищеца е дадено конкретно указание, че не ангажира доказателства за незаконосъобразност на действието на митническия орган по задържане на стоката (определение от 21.12.2017 г. – л. 16 и сл.). Доказателства във връзка с тези указания ищцовото дружество не ангажира. А от събраните писмени доказателства може да бъде направен извод за законосъобразност на действията както по изземване, така и по задържане на стоката – същите се основават на нормата на чл. 229, ал. 1 ЗМ, уреждаща право на митническите органи *да изземват и задържат* стоките - предмет на митническо нарушение, преносните, превозните и други средства, послужили за тяхното укриване, внасяне или изнасяне от страната, веществените доказателства, необходими или свързани с процедурата на разследване, както и стоки и суми за обезпечаване на евентуални вземания по съставения акт. Върху законосъобразността на извършеното в съответствие с чл. 229, ал. 1 ЗМ изземване на процесната стока, не оказва влияние изходът на образуваното срещу физическото лице – управител на дружеството

вносител на стоката, наказателно производство за престъпление от общ характер. И това е така, доколкото действието по изземване намира своята законова в нормата на чл. 229, ал. 1 ЗМ, която *не поставя като изискване* за изземването на стоката *доказано към същия момент* административно нарушение или престъпление. Последното сочи, че действието на митническия орган по изземване на стоката на 12.11.2012 г. (като еднократен акт) е съобразено със закона.

Относно втория аспект на действието - по задържане на стоката (като продължително състояние на лишаване на собственика от владението върху същата вещ), следва да бъде идентифициран ясно периодът, в който задържането на стоката е непосредствена последица *именно от поведението на митническия орган*. И този период продължава от 12.11.2012 г. (когато стоката е иззета от митническия орган с разписка № 2012 0463) до 10.12.2012 г. (когато с постановление на прокурор при Софийска градска прокуратура е образувано досъдебно производство № 48/2012 г.). Крайният момент на периода съдът определя съобразявайки нормата на чл. 111 НПК, в съответствие с която, веществените доказателства се пазят, докато завърши наказателното производство. Иззетата стока представлява веществено доказателство по образуваното наказателно производство и от момента на образуване на досъдебно производство № 48/2012 г. (10.12.2012 г.) правното основание за задържането *е променено и то не е* чл. 229, ал. 1 ЗМ, *проявено като действие на митническия орган по задържане, а е* чл. 111 НПК – *като процесуално средство за обезпечаване на наказателното производство*. В този смисъл задържането на стоката след 10.12.2012 г. *не представлява* проявление на осъществявана от митническия орган административна дейност. Задържането на стоката (като продължително състояние) за периода 12.11.2012 г. – 10.12.2012 г. намира своето правно основание отново в нормата на чл. 229, ал. 1 ЗМ уреждаща право на митническите органи не само да изземат, но и да *задържат* стоките - предмет на митническо нарушение, преносните, превозните и други средства, послужили за тяхното укриване, внасяне или изнасяне от страната, веществените доказателства, необходими или свързани с процедурата на разследване, както и стоки и суми за обезпечаване на евентуални вземания по съставения акт.

Предвид изложеното действието на митническия орган по изземване и задържане на стоката е било законосъобразно. Това е достатъчно и самостоятелно основание за отхвърляне на предявения иск като неоснователен.

За пълнота на изложението по-долу ще бъдат разгледани и останалите два елемента от фактическия състав на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

3. Третата предпоставка – наличие на причинена вреда, също остана недоказана.

От представените писмени доказателства (преводно нареждане за кредитен превод вх. № 1586 / 27.09.2012 г.) е видно, че ищцовото дружество е наредило по сметка на Н. Т. С. I. Co., L. сумата от 4600 U., като в секцията „основание за плащане“ е посочено: „inv. T. 02014 dd 25.09.2012 contract T.“. Нито фактура T. 02014 dd 25.09.2012, нито договор T. са представени, за да може да бъде установено, че преведената сума представлява продажна цена *именно на стока от вида и количеството като иззетата от митническия орган*. Тази доказателствена празнота не беше отстранена от ищеца, въпреки указана от съда в изготвения доклад по делото доказателствена тежест и даденото на основание чл. 146, ал. 2 ГПК конкретно указание, че не ангажира доказателства за наличие на причинена вреда в претендирания размер (определение от 21.12.2017 г. – л. 16 и сл.).

Липсата на преки доказателства (необходими, за да обезпечат тежаштото върху ищеца главно и пълно доказване) за основанието, на което е преведена от ищцовото дружество сумата от 4600 U. на китайското дружество Н. Т. С. I. Co., L., разгледана съвкупно с представената фактура № Т. от 12.10.2012 г. затвърждава извода за недоказаност на плащане от страна на ищеца на продажна цена в размер на 4600 U. *именно на стока от вида и количеството като иззетата от митническия орган.* От фактура № Т. от 12.10.2012 г. се установява, че същото китайско дружество Н. Т. С. I. Co., L. е продало *на трето лице* (а не на ищеца) - У. Г. (К.) Ко, Л. (W. G. (C.) Co., L.) 100 кг. от продукта 2-Ф. (2-Р.) на обща стойност 4600,00 щатски долара, като *основанието* за плащането по фактурата е договор № Т. – *същият договор, който е посочен като основание и за извършеното от ищцовото дружество плащане.* Последното съвсем разколебава тезата на ищеца, че извършеното плащане на сумата от 4600 U. представлява продажна цена именно на стока от вида и количеството, като иззетата от митническия орган. Това дава основание, при прилагане на правилата за разпределяне на неблагоприятните правни последици от неуспешно проведеното от ищеца главно доказване, да се приеме, че ищцовото дружество не е претърпяло вреди в размер на 4600 U. – щом не е доказало, че е платило иззетата и задържана стока, то негодността на последната (поради изтичане на срока ѝ на годност, установен с официален свидетелстващ документ, неоспорен от ответника - протокол за оглед на веществени доказателства от 07.01.2013 г. - л. 18 и сл. по адм. д. № 8550/2016 г. по описа на АССГ) не представлява вреда за дружеството.

Липсата на третия елемент от фактическия състав на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е второ и самостоятелно основание за отхвърляне на иска като неоснователен.

4. Недоказана остана и четвъртата предпоставка – пряка причинно-следствена връзка между незаконосъобразното действие на митническия орган и настъпилния вредоносен резултат.

Както по-горе беше посочено съдът не установява нито незаконосъобразно действие на митническия орган, нито претърпяна от ищцовото дружество вреда, което прави невъзможно изследването на причинно-следствена връзка между тези две категории. Поради това изследването на тази четвърта предпоставка от настоящия съдебен състав ще се основава на *хипотетичното допускане*, че е налице както незаконосъобразно действие на митническия орган, така и претърпяна от ищцовото дружество вреда.

Съдът препраща към мотивите, изложени по-горе във връзка с промяната в правното основание за задържане на процесната стока след 10.12.2012 г., когато е образувано досъдебно производство № 48/2012 г. Действието на митническия орган по изземване и задържане на стоката е рефлектирало неблагоприятно в правната сфера на ищеца за периода *12.11.2012 г.* (когато стоката е иззета от митническия орган с разписка № 2012 0463) до 10.12.2012 г. (когато с постановление на прокурор при Софийска градска прокуратура е образувано досъдебно производство № 48/2012 г.). След 10.12.2012 г. стоката продължава да бъде задържана от митническите органи, *но не на основание действието по изземване, предприето на 12.11.2012 г. от митническия служител Г. В. С., а поради наличието на висящо наказателно производство* (по което стоката представлява веществено доказателство) *и приложението на императивната правна норма на чл. 111 НПК.* Задържането след 10.12.2012 г., макар и осъществявано от митническите органи (на основание ал. 2 и ал. 3 на чл. 229 ЗМ) *не е проявление на административна дейност, а представлява действие на разследващ орган по образуваното досъдебно производство.* Вредите от подобни

незаконосъобразни действия не подлежат на възстановяване по реда на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

Предвид горното причинно-следствена връзка между действието на митническия орган и твърдяната от дружеството вреда (които съдът само *хипотетично* допуска, че са доказани), би могла да бъде обоснована единствено за периода на задържане на стоката от 12.11.2012 г. до 10.12.2012 г., но към крайния момент на този период – 10.12.2012 г. стоката не е била с изтекъл срок на годност, а фактическото основание на предявения иск включва твърдение за претърпяна от дружеството вреда, произтичаща от настъпилата негодност на издетата и задържана стока. В обобщение – дори да има вреда (ако хипотетично се приеме, че разгледаните по-горе писмени доказателства установяват обедняване на ищцовото дружество със сумата от 4600 U., представляваща продажната цена на процесната стока по договор за продажба с китайски продавач) то тази вреда би се намирала в причинно-следствена връзка с образуваното *наказателно производство, представляващо основание за продължилото задържане на стоката след изтичане на нейната годност*, а не с действието на митническия орган по изземване и задържане на стоката. Последното сочи на липса на пасивна *материалноправна* легитимация на ответника Агенция „Митници“ и представлява самостоятелно основание за отхвърляне на предявения иск като неоснователен (а не за оставянето му без разглеждане като недопустим, в каквото смисъл са доводите на пълномощника на ответника).

Предвид изложеното, искът за заплащане на обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 7320,00 лева, причинени от незаконосъобразно действие на длъжностно лице на ответника (Г. В. С.), състоящо се в изземване на 12.11.2012 г. на 5 варела с нетно тегло 100 кг. от веществото ацетилфенилацетонитрил – собственост на ищеца, е неоснователен и недоказан и подлежи на отхвърляне.

Неоснователността на главния иск обуславя неоснователност и на акцесорната претенция за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху претендираната главница от 7320,00 лева, считано от 12.11.2012 г. до окончателното изплащане на задължението.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

Предвид изхода на делото и по аргумент от противното на чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ искането на ищеца за присъждане на разноски е неоснователно, като при отхвърляне на претенция за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение също е неоснователна. При отхвърляне на иск по ЗОДОВ в тежест на ищеца остава заплатената от него държавна такса, като той дължи и заплащане на направените от съда разноски по производството във връзка с предприетите процесуални действия, но ищецът не дължи възстановяване на разхода на ответника за адвокатско възнаграждение, ако е бил защитаван от адвокат или заплащане на юрисконсултско възнаграждение при осъществено процесуално представителство от юрисконсулт поради липсата на специална законова уредба, предвиждаща това (арг. чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ). В този смисъл решение № 9985 / 27.07.2017 г., постановено по адм.д. №

491/2017 г. по описа на ВАС, определение № 7827 / 20.06.2017 г., постановено по адм.д. № 5056/2016 г. по описа на ВАС и др.

Така мотивиран съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявения от [фирма], ЕИК 10220720 с адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя М. Б. чрез пълномощника адв. Д. С. и съдебен адрес: [населено място], пл. „Света Неделя“ № 16 иск срещу Агенция „Митници“ за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 7320,00 лева, причинени от незаконосъобразно действие на длъжностно лице на ответника (Г. В. С.), състоящо се в изземване на 12.11.2012 г. на 5 варела с нетно тегло 100 кг. от веществото ацетилфенилацетонитрил, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху претендираната главница, считано от 12.11.2012 г. до окончателното изплащане на задължението, като неоснователен и недоказан.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република Б. в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: